

מ"ת 21297/04/14 - מדינת ישראל ואח'... נגד איתן חייא, אבי לויא, מוטי גיגי, נח פין, משה רוזנברג, ויקטור פרץ, דן וולפרט, יניר (דוד) ואח'...

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 21297-04-14 מדינת ישראל נ' חייא(עציר) ואח'

מדינת ישראל - על-ידי ב"כ עו"ד דיה בן אסא	בפני מבקשים נגד משיבים
1. איתן חייא (עציר)	
2. אבי לויא (עציר) - על-ידי ב"כ עוה"ד ששי גז, עידן שני ושירן גולברי	
3. מוטי גיגי (עציר)	
4. נח פין (עציר)	
5. משה רוזנברג	
6. ויקטור פרץ (עציר)	
7. דן וולפרט	
8. יניר (דוד) סודאי	
9. יצחק לוזון	
10. אלון ליבוביץ	
11. רפי חזן	
12. חיים חזן	
13. בסאם אבו חרב	
14. נטלי קמר	
15. דניאל שלהוב	
16. שלו שרעבי	

החלטה למשיב 2 (אבי לויא)

החלטה לראיות ולמעצר עד תום ההליכים.

נגד המשיב הוגשו כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים.

המשיב נמנה על שורה ארוכה של נאשמים נגדם הוגש כתב האישום הטומן בחובו פרשיות שונות.

למשיב מיוחסת מעורבות באישומים החמישי, השישי, התשיעי, האחד עשר והשנים עשר.
מטעמים שביעילות ובהסכמת הצדדים, מוקד הדיון באישומים החמישי, השישי והתשיעי.

ב"כ המשיב טענו לעוצמת הראיות.

כתב האישום נפתח בחלק כללי. בחלק זה קובעת המאשימה כי המשיב נמנה על המעגל המקורב ביותר למשיב 1, איתן חייא, (להלן: "חייא") שהכל לכאורה נעשה במצוותו ולבקשתו.

על פי כתב האישום, ביצע חייא עבירות כלכליות לצד פעילות אלימה.

כתב האישום מונה מספר אישומים. נטען כי המשיב הווה חלק מקבוצת נאשמים, אשר בהרכבים שונים נטלו חלק בפעילות הפלילית של חייא.

המשיב מילא פיו מים בחקירה. לטענת אשתו, תפקידו של המשיב בא לידי ביטוי בטיפול בכלבים של חייא ותו לא.

אדון אפוא תחילה במיקומו של המשיב בהיררכיה ולאחר מכן ביתר האישומים.

כפי שיבואר להלן, עולה באופן ברור ביותר מהאזנות הסתר ומהודעות אחרות אשר יובאו במהלך הדיון לראיות ביתר האישומים, כי המשיב היה עושה דברו של חייא בכל דבר ועניין.

אשת המשיב, הגברת לימור לוי, סיפרה בהודעתה מיום 20.03.14 כי "**אבי כרגע מנסה בתחום היהלומים...הוא מוריד גם את הכלבים של איתן הוא הולך בבוקר והולך בערב**". (ש' 37-39). מספרת כי הוא עושה את זה כ-3 שנים ושזה משהו זמני. לשאלה האם המשיב עושה עבודות נוספות עבור חייא, למעט הורדת הכלבים, משיבה: "**לא, חד משמעית**" (ש' 119). ממשיכה: "**פעמיים ביום הוא מוציא את הכלבים של איתן, כל יום גם בשישי ושבת. הוא מסתובב בבורסה ונוסע גם לדרום אפריקה**". (ש' 145-146). לשאלה מה בעלה מספר לה על העבודה שלו, עונה: "**על הורדת הכלבים הוא לא מספר ואני לא שואלת...**" (ש' 151-152). לשאלה האם יש ביניהם (בין המשיב לחייא - צ.ק.) קשר עסקי משיבה: "**כלום, רק מוריד לו את הכלבים**" ולהטחה כי בעלה עובד בשביל חייא בנוסף להוצאת הכלבים, משיבה: "**אין סיכוי**".

המשיב עצמו, כזכור, שמר על זכות השתיקה.

מול אלה, ניצבות האזנות הסתר. יצוין כי בכל מקום בו נקוב השם "אבי" הכוונה הינה למשיב שקולו זוהה על ידי חוקר המשטרה.

האזנות הסתר:

שיחה 49 מיום 16.02.14. אבי מחייג ונענה על ידי גיא.

אבי: "תראה, אני צריך אותך עם אבא שתבוא...תוכל לבוא עם אבא לעורך דין בבית רובינשטיין?...חייבים לבוא לעורך דין ולראות מה לעשות". (הדגשה שלי- צ.ק.).

שיחה 50 מיום 16.02.14. גיא מחייג ונענה על ידי אבי.

אבי: "תגיד לאבא רק שיביא איתו את כל ההסכמים שיש לו בתיקיה מה שהיה שם עם כל הניירת."

שיחה 84 מיום 17.02.14. אבי מחייג ונענה על ידי יואל.

אבי: "הוא שולח הודעות אדון ששי". (ששי הינו עד המדינה- צ.ק.).

שיחה מספר 98 מיום 18.02.14. אבי מחייג, נענה על ידי ויקטור.

אבי: "נגבה". (פרויקט "נגבה" כפי שיפורט להלן- צ.ק.).

שיחה 117 מיום 19.02.14. אבי מחייג ונענה על ידי אשה.

אשה: "אבא חייב לעשות איזה צעד משמעותי, הוא חייב לעשות צעד. הוא חייב למכור את זה אני אומרת לך...אז אתה חייב להגיד לו שלא יתווכח שיסגור את העסקה הזאת". (הדוברת הינה ככל הנראה בתו של חייא).

אבי: "כן".

..

אשה: "אז העדי הזה רוצה לבוא לפגישה לאבא, אני יודעת שאבא יקבל אותו בשמחה, הם רוצים לבוא אליו כאילו הביתה".

אבי: "מי זה עדי? העורך דין?...מה אחר כך אני הולך, בטח אני אשב לו על הראש".

אשה: "אבי תשב לו על הראש, בסוף הוא יפסיד הכל...יאללה, שיגמרו, מחר שיחתמו על (משנה) עם העורכי דין וזה הכל".

אבי: "אני גם אלך".

אשה: "מחר חתימה...אתה חייב לעשות את זה, טוב". (ניכר כי הדוברת - בתו של חייא, ככל הנראה- מאמינה

שלמשיב יש השפעה על חייא- צ.ק.).

שיחה 139 מיום 20.02.14. ויקטור מתקשר ונענה על ידי אבי.

ויקטור: "תתקשר לאיציק. יש לו את כל ה...את הניירות של נגבה...את כל החשבונות, לאיציק, לאיציק לוזון, תתקשר אליו...תתקשר אליו...יש לו את כל הניירות של נגבה, הוא הביא את כל התשלומים, כל הניירות ושהוא קיבל גם מכתב שמה, אז תתקשר אליו שהוא יבוא אליך יביא לך את הכל...איתן ביקש ממנו את כל התשלומים שהיו ב..". (איציק הינו משיב 9 והכוונה הינה לפרויקט רח' נגבה בר"ג- צ.ק.).

אבי: "אה, בסדר, מה שרוצה להגיד לו שיגיד לו בסדר"

ויקטור: "וגם מכתב, וגם מכתב רגע, אז תדבר אתו ביי".

שיחה 214 מיום 25.02.14. אבי מתקשר ליואל.

אבי: "אומרים הוא חזר החבר שלך, פגשת אותו?...לא יודע...המצלמות לא יודע שיעבדו...אני יודע מי זה, זה שעובד משהו, הוא האיש תחזוקה העומר הזה".

שיחה 248 מיום 25.02.14. אבי מחייג, נענה על ידי משה.

אבי: "תשמע, אה, לקחו לו גם כסף מהבית, איזה מאה שמונים אלף, שאלו אותו על רפי איזה 10 שוטרים...".

שיחה 412 מיום 27.02.14. המשיב מתקשר למשה.

אבי: "ככה, תפסו אצלו בבית חמש מטענים, אני לא יודע...דבר עם אמנון, אם ה זה...עדיף שילך אליו אולי".

שיחה 575 מיום 02.03.14. ששי מתקשר למשיב. המשיב מספר כי הוא בדרך לאיתן.

ששי: "יופי, תקשיב, שיגיד לו שהשטיחו את הקיבוץ את הקפה...הכניסו שופלים, אתמול באו משאיות לקחו את הצידוד"....

אבי: "שופל עלה על המקום?"...

ששי: "דבר איתי כשאתה מגיע לפה, אני צריך אותך".

ניכר מהאזנות הסתר כי המשיב הוא המביא והוא המוציא. הוא נוטל חלק פעיל בשיחות העסקיות והוא משמש איש קשר שהשפעתו רבה, בין האחרים לבין חייא.

כאן המקום להזכיר כי לפי שההתנהלות העיסקית לא עלתה יפה, ובחלק מהמקרים הדברים הגיעו לכדי אלימות, **לרבות זריקת רימון**, טוענת המדינה כי יד לו למשיב בהתנהלות האלימה.

בהמשך, בדיון לראיות לאישומים השונים, תעלה תמונה ברורה באשר לתפקידו של המשיב לצד חייא.

בהודעתו של י.ת, עד המדינה, מיום 13.03.14, כשנתבקש לתת את מירב הפרטים על המשיב, סיפר: **"אבי זה מאבטח שעובד אצל איתן. מאבטח פרטי. במשך הזמן הוא הפך לידי ימינו. עושה לו את כל השליחויות. איתן כמעט לא יוצא מהבית ואת כל הדברים הוא שולח את אבי- לאסוף ולגבות כספים, להלוות כספים וכו'.** במשך הזמן **אבי חצה את הקו של המאבטח ונהיה מעורב בפלילים** וידעתי את זה ברגע שהוא השתתף בקטטה של יוסי ארביב ובזריקת הרימון אצל אלי לוי בבית, שם הוא פגש את ששי על מנת שהוא יראה לו את הבית. הכינוי שלו זה "סודה" כי איתן היה מבקש ממני לשלוח לו סודה דרך אבי...אבי התקשר אלי, שאל איפה אני. אמרתי שאני באולם והוא בא. הוא שאל אותי איפה ששי ואמרתי לו שהוא נסע לצפון. הוא אמר לי: "ינון, בוא נעשה פגישה ארבעתנו עם איתן על מנת לגמור את הבעיה..." (ש' 296-309).

"אמרתי לו שאין מצב שששי יגיע לפגישה **ואבי הבטיח לי שהוא ערב ששום דבר לא יקרה לנו** ואם איתן יתקרב לששי הוא יפריד...אבי אמר: **"ינון, בוא נעשה היפרדות- כל אחד ייקח משהו ונגמור עם זה בצורה חברית"**..."בשיחה הזו אבי גם אמר לי שששי הבטיח לאיתן להעביר אליו את המחאת הזכות על סך 1.98 מיליון ₪ שקשורה לנווה עוז, ושאני אביא את ששי לעו"ד לחתום...באנו לפגישה אצל אלברט בן פורת במשרד באבא הלל בר"ג, אני ששי, יוסי ארביב, אבי לויא, איתן ואלברט...העו"ד ביקש להישאר איתי לבד ואני אמרתי לו שאני רוצה **שאבי יישאר מטעם איתן ושששי יישאר מטעמי**". (ש' 313-330). (הדגשות שלי- צ.ק.).

בהודעתו השנייה של ש.ח., מיום 12.03.14 עוד מספר:

"איתן רב איתי ודרש עוד 2.5 אחוז לתת לשומר אבי לויא, ידעתי שזה יילך לאיתן ולא לאבי ואמרתי שאם רוצה 2.5 אחוז, שישלם..." (ש' 165-166).

"פעם לפני חצי שנה בערך הייתי עם אבי לויא ואיתן ביפו העתיקה, ואיתן ביקש שאעשה תאורה בתוך החנות..." (ש' 287-288).

נשאל לאלו מקומות נוספים איתן שולח את אבי לויא להביא כסף, ומשיב: "אין לי מושג. יודע רק על המאפייה שאיתן שולח את אבי לקחת משם כסף כי חייבים לאיתן". (ש' 412-413).

לשאלה איך איתן מתנייד, השיב: **"אבי לוקח אותו באופנוע לבן של אבי"**

מספר כי בפגישות שניהלו עם איתן, היו נוכחים הוא, איתן ומידי פעם אבי. (ש' 492-493).

מהמובא לעיל עולה כי המשיב ממלא תפקיד מרכזי בחייו של חייא. הוא מעורה במספר רב של עניינים הקשורים לחייא. לא ניתן לומר עליו כי הוא "רק מוריד את הכלבים".

האישום החמישי:

כתב האישום מספר כי המתלונן, יוסי אביב, נטל הלוואה מחייא. בהמשך, עלה חשד כי אין בכוונת המתלונן לעמוד בהתחייבותו כלפי חייא. הפרטים אינם צריכים להחלטה זו. המתלונן זומן לביתו של חייא, שם נכחו עד המדינה י.ת., חייא והמשיב. תחילה ביקש חייא לשסות במתלונן את כלביו, אולם הוא שוכנע להסתפק באלימות "פשוטה".

המתלונן הובא למרפסת, שם הוכה באגרופים ובסטירות בפניו על ידי השלושה. למתלונן נגרמו חבלות בפניו. כן נאמר לו כי עליו לעמוד בהתחייבותו שאם לא כן, יבולע לו.

על אלה יוחסו למשיב ולחייא עבירות של קשירת קשר לפשע, תקיפה בנסיבות מחמירות (בצוותא ותוך גרימת חבלה) ואיומים בצוותא, עבירות על פי הסעיפים 499(א)(1), 382(א) בנסיבות 380 ו-192 ביחד עם סעיף 29, הכל לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

הראיות:

הודעתו של י.ת. מיום 10.03.14, שעה 13:45, הוא מסביר כיצד זה לא עלתה תוכניתם יפה בקשר לפרויקט הבניה ברחוב נגבה בר"ג. כי "לאחר כשנה בערך התנהלו בחירות בעיריית רמת גן...עזרא (ממלא תפקיד בעירייה- צ.ק.). הוזז מתפקידו.. " (ש' 133-134).

"בשלב הפרויקט הזה היו כמה שינויים והפתעות שבמהלכן היו גם מכות שניתנו ליוסי ארביב על ידי ועל ידי איתן חייא אישית, ועל ידי אבי, מאבטחו של איתן..." (ש' 161-163).

בקשר לאלימות מול יוסי מספר: "הוא אמר לי לקרוא ליוסי אליו מיד, ואני התקשרתי ליוסי..." (ש' 170).

"יוסי הגיע, אני ואבי היינו במרפסת. איתן תפס אותו ביד, משך אותו מהדלת של הכניסה למרפסת, הושיב אותו על ריהוט הגן שהיה שם, דפק לו סטירות ופיצוצים לפניו ולגוף. אני ואבי הצטרפנו למכות תוך שיוסי צועק..." (ש' 175-178).

"יוסי ביקש לא לספר לאף אחד מה קרה כאן והוא אמר שהוא יספר שהוא נפל וקיבל מכה" (ש' 191-192). (הדגשה שלי- צ.ק.).

"...ותכנן עם אבי שאיתן יוציא את אבי למרפסת ושאני ואבי נחכה לו וניתן לו פיצוצים. וזה מה שהיה. איך שיוסי הגיע איתן ישר הוציא אותו למרפסת, הושיב אותו, ודפק לו סטירות ופיצוצים לפניו, ותוך כדי זה אני ואבי מצטרפים. אבי לא הפסיק לפוצץ אותו עד שאיתן הזיז אותי ואת אבי מהמכות. מהמכות התנפחו ליוסי הפנים". (ש' 284-288). (הדגשות שלי- צ.ק.).

לשאלה האם יוסי לא היה יכול להתנגד לחייא, מפאת גילו, השיב: "**במצב רגיל, אם לא היה מדובר באיתן, יש מצב שהוא אפילו היה מחזיר לו. בגלל שזה איתן, אתה לא עונה ולא מגיב רק חוטי. ואל תשכח את הדבר הכי חשוב: אבי הוא בן אדם חזק וגדול, והוא איתו עומד לידו, וברור שהוא היה נכנס לתמונה. אבל גם בלי אבי הוא היה רק חוטי. כל בן אדם היה חוטי...**" (ש' 227-232). (הדגשה שלי- צ.ק.).

לשאלה מה קרה ליוסי ארביב כתוצאה מהמכות השיב: "**ירד לו דם מהפנים והתנפחו לו הפנים באזור העין.**" (ש' 239-240).

זכ"ד- תשאול דניאלה ארביב, אשתו של יוסי, מיום 01.04.14 מאת רס"ר אורן ששון, מספרת דניאלה כי חודשיים קודם לכן ראתה את **יוסי חבול בפנים** והוא אמר לה כי נפל מהאופנוע. מסרה שחוץ מהפנים לא נחבל בשום מקום אחר בגוף. כאשר נשאלה אם יוסי חובש קסדה, השיבה בחיוב.

במהלך עימות בין חייא לי.ת. מס' 101321/14-102 מיום 13.04.14 אומר עד המדינה: "**חיכינו במרפסת אני ואבי, הבאת את יוסי, הושבת אותו על הספה, על הכסא, נתת לו סטירות ופיצוצים ואני ואבי פוצצנו אותו. הבנות שלך קפצו...**" (עמ' 68 ש' 36-38).

לשאלה מתי פגש לאחרונה את אבי לוויה הוא משיב: "**לפני שלושה שבועות, חודש**". המפגש נערך אצל חייא או אצל עורך הדין אלברט בן פורת. נזכר שגם המשיב היה במעמד החתימה על החוזה. (ש' 301-309). לשאלה האם המשיב היה נוכח בכל המפגשים שלו עם חייא השיב בחיוב (ש' 313-314). מספר כי בעת שביקר בביתו של חייא, לא הופעלה נגדו אלימות מצד איש מהנוכחים במפגש (ש' 512-513).

בהודעתו השנייה מיום 20.03.14 מספר יוסי כי לא חווה שום טראומה במרפסת ביתו של חייא, לא פיסית ולא נפשית.

בהודעתו השלישית, מיום 23.03.14, הוא שב ואומר כי לא הוכה.

סיכום:

נמצאו למדים גם מדברי י.ת והמתלונן על מיקומו של המשיב לצד חייא. כזכור, המתלונן מכחיש כל אלימות שהופעלה כלפיו אך אגב כך, יודע לתאר כיצד נכח המשיב בכל המפגשים.

אני ער לכך שהמתלונן מכחיש כי הוכה על ידי האחרים. בחנתי גם את הודעת נטלי שלהוב- בתו של חייא- המכחישה אף היא את אירוע האלימות. עם זאת, הכחשת הבת מובנת ודברי המתלונן אינם עולים בקנה אחד עם דברי אשתו כי היה חבול בפניו. ההסבר שנתן לאשתו כי נחבל בתאונת אופנוע אינו מתיישב עם מיקום החבלות **בפנים בלבד**.

לאלה יש להוסיף את התמיהה כיצד ידע עד המדינה לקלוע אל חוט השערה ולתאר אירוע תקיפה, המתאים להפליא לפניו החבולות של המתלונן.

הנה כי כן, קיימת תשתית ראייתית לכאורית לאישום זה.

האישום השישי:

אישום זה נדרש להשקעות של חייא בפרויקטים שונים ולאשר ארע משאלה לא עלו יפה. חייא השתמש בעד המדינה השני, ש.ח., כ"פרונט" לעסקיו. הפרטים באשר להסכמים שבין חייא לש.ח. אינם צריכים להחלטה זו. בשלב כלשהו, מסיבות שאינן צריכות להחלטה זו, ביקש חייא להשתלט כליל על הפרויקטים ואגב כך לנשל את ש.ח. מחלקו. לצורך זה, כך כתב האישום, קשר חייא קשר עם אחרים ובכללם המשיב, להטיל אימה על ש.ח. על מנת שזה יעביר את חלקו בפרויקטים. ש.ח. זומן בתואנת שווא למשרדו של עו"ד זכרוני. במעמד זה איים חייא על ש.ח. כי אם לא ייעתר לבקשתו, הוא יפגע בו ובבני משפחתו. ש.ח. סרב לבקשה ואז הוכה על ידי חייא בנוכחות האחרים ובכללם המשיב.

האישום השישי מונה אירועים נוספים ובהם התקשרות של המשיב לעד המדינה י.ת. - לאחר אירוע התקיפה של ש.ח. - על מנת להיפגש עמו ולמצוא פתרון "**בצורה חברית**". באותה שיחה סיפר המשיב לי.ת. כי בשעת התקיפה החזיק חייא מספריים קטנים בכיס מכנסיו ורצה לדקור באמצעותם את ש.ח., אך המשיב סימן לו שלא יעשה כן.

למחרת נפגש המשיב עם ש.ח. וי.ת. בכניסה לבניין המגורים של חייא. **בשל חששם של האחרונים, הפגישה נערכה במקום פתוח מחוץ לבניין.**

על אלה יוחסו למשיב ולאחרים עבירות של סחיטה באיומים וקשירת קשר לביצוע פשע (סחיטה באיומים), עבירות על פי הסעיפים 428 רישא ו-499(א)(1) לחוק.

הראיות:

מהודעתו של י.ת. מיום 10.03.14, שעה 13:45 הוא מספר: "**...הגעתי למשרדים בקפה שלנו ופגשתי בששי נסער עם דמעות בעיניים, הוא סיפר לי שאיתן עשה לו "כיפה אדומה" וקרא לו למשרדים של אמנון על מנת לחתום על ויתור של 100% מהאולם...ששי סיפר שהוא סירב לחתום, ותוך כדי זה, איתן דפק לו פיצוצים, אגרופים לפני, בנוכחות אמנון זכרוני העו"ד, אבי לוי, אם אני לא טועה, המאבטח שלו...למחרת התקשר אלי אבי, המאבטח של איתן, ואמר לי שהוא רוצה לבוא לפגוש אותי ושאל איפה אני...אבי הגיע ואמר לי: "ינון, בוא ננסה לגמור את זה בצורה חברית, כל אחד ילך בדרכו...אבי אמר לי שבמעמד המכות איתן החזיק בכיס מספריים קטנות שתמיד איתן הולך איתם, ורצה לדקור את ששי במעמד המכות, ושאבי עצר אותו וסימן לו לא לעשות את זה. אבי הבטיח לי שאני אביא את ששי לפגישה אצל איתן למחרת, והוא ערב לחיינו ולשלומינו, ושהכל במטרה להיפרד: אני אקח את זה ואתה תיקח את זה...". (ש' 224-240).**

"אני מתכוון למכות שששי קיבל אצל אמנון זכרוני במשרד, שזוהי בשבילי חציית קו אדום, האיומים בביתו של ששי על אשתו והילדים ועל הבנות..." (244-245).

"אז הבנו שאין דרך חזרה ושהוא לקח החלטה לקחת לנו הכל ולהרוג אותנו. השרשרת הזו התחילה בפגישות

של כמעט כל יום או יומיים בין איתן לששי, ביני לבין איתן, מתחיל הלחץ לעלות מיום ליום". (ש' 262-264).

"...עד שששי שלח לי הודעה: "תענה. אני לבד". ועניתי לו ואז הוא סיפר לי בקול בכי ודמעות שאיתן דרש ממנו לחתום על 100% מהאולם בנוכחות אמנון, אבי לויא ועוד שני אנשים שאני לא זוכר את שמם, והוא סרב. ואז איתן הפתיע ודפק לו פיצוצים לפניו..." (ש' 284-287).

בהודעת ש.ח., מיום 10.03.14, הוא מספר כי היה נאמן של חייא עבור חוב של יוסי אביב שהוא קבלן בנין. (ש' 74).

"...כעבור שבוע איתן התקשר אלי וביקש שאגיע לאמנון זכרוני דחוף למשרד ב17:30 כי יש לו חקירה בלהב 433. הגעתי לאמנון למשרד, ובמשרד חיכה לי איתן, אבי, אני לא בטוח בשם משפחתי, נראה לי לויא, הוא המאבטח של איתן...ואז פתאום איתן תקף אותי באגרופים ובוקסים לפניו". (ש' 110-118). "...בבוקר נפגשנו אני וינון, איתן אבי ומשה...איתן איים על ינון שהוא יפגע בו ובילדים שלו, יפגע בי ובמשפחתי, ברגע שאיתן אמר את הדברים האלה קמנו והלכנו...נאלצתי מיידית ובהילול להוציא את האישה והילדים שלי מיידית מהארץ ולברוח מחשש שאיתן יפגע בנו". (ש' 130-136).

בהודעתו של ש.ח. מיום 12.03.14, לשאלה איך הגיבו שאר הנוכחים בחדר שעה שחייא תקף אותו, ענה כי את המשיב לא ראה משום שהיה מאחור. (ש' 535-537).

חוזר ומספר כי יום אחד התקשר אליו חייא דחוף ואמר לו כי יש לו חקירה בלהב 433 בשעה 18:00 ושיבוא דחוף למשרד של אמנון זכרוני. כשהגיע, נכחו במשרד המשיב ועו"ד אמנון זכרוני. כולם הבחינו שחייא תקף אותו והיו המומים, כך לפי הבעות הפנים של המשיב ומשה. (ש' 557-585).

בהודעת עו"ד זכרוני מיום 03.04.14 הוא מתבקש ליתן תגובה לטענת החוקר כי לנוכחותם של המשיב ונוח פיין בפגישה במשרדו לא הייתה כל הצדקה למעט הטלת פחד ומורא על ש.ח., ומשיב: "אני לא חושב. אצלי לא מטילים מורא ופחד, אבל לך תדע, בכל מקרה לא הבנתי שזו מטרת הפגישה ולא נתתי לה יד. אני שולל לחלוטין אלימות והטלת פחד". (ש' 294-299)

כאמור, התשתית הראייתית לאישום מושתתת על הודעות עד המדינה ועו"ד זכרוני, ככל שהדבר נוגע לאירוע האלים. אכן, לא נטען כלפי המשיב כי פצה פה במהלך הפגישה במשרד עו"ד זכרוני. אולם, עולה בבירור כי המשיב ידע על התנהלותו האלימה, לכאורה, של חייא ועל כך שהיו בכיסו מספריים, בהם התכוון לפגוע בש.ח. המשיב סיפר בשיחה עם י.ת. כי מנע מחייא לעשות כן.

הנה כי כן, המשיב נטל חלק פעיל בהטלת האימה. נוכחותו בישיבה בה נדרש ש.ח. להשיל מעצמו את רכושו לטובת חייא, יש בה הלכה למעשה נטילת חלק פעיל במעשה הסחיטה, גם אם לא איים במפורש. אכן, הנוכחות כשלעצמה אין בה כדי לעשות את המשיב לשותף, אולם הדבק הדברים הכולל מעיד כי אין מדובר בנוכחות מקרית והיא נועדה לסייע לחייא להשיג את מטרתו. ראה לעניין זה ע"פ 677/82 מדינת ישראל נ' הווארי, פד"י לז (2), עמ' 70 מפי כבוד השופט דב לוי. המשיב עצמו, לא טרח לנפק הסבר סביר ומתקבל על הדעת לנוכחותו במקום.

לא נעלם מעיניי כי קיימות ראיות לפיהן המשיב היה המום נוכח התפרצות האלימות, אולם אין בכך להכחות את הקביעות לעיל. יש לזכור בנקודה זו את דבריי עד המדינה י.ת., בקשר לאישום החמישי, שם הוא מגדיר את המשיב **כאיש גדול וחזק הניצב תדיר לצדו של חייא.**

קיימת אפוא תשתית ראייתית לכאורית לאישום השישי.

האישום התשיעי:

פלוני נטל הלוואה מחייא כאשר בין הערבים לפירעון ההלוואה נמנה אחיו של פלוני- אשר יכונה מכאן ואילך: "המתלונן". פלוני לא עמד בהחזרי החוב.

בשלב מסוים, כך נטען בכתב האישום, קשרו חייא, המשיב ואחרים שזהותם אינה ידועה קשר להשליך רימון יד על ביתו של המתלונן, על מנת לגרום לו לשלם. במסגרת הקשר נפגשו המשיב ועד המדינה ש.ח. ביום 28.05.12 בשעת ערב ליד ביתו של המתלונן. במעמד זה הצביע ש.ח. על ביתו של המתלונן. באותו מעמד התקשר המשיב אל האחרים בכדי להראות להם את ביתו של המתלונן. מאוחר יותר הגיעו השניים כשהם רכובים על קטנוע. ש.ח. כעס על המשיב על כך שהביא אותם למקום בשעה שהוא עדיין מצוי שם (דבר העלול להביא לחשיפתו ומכאן גם המסקנה המשתמעת לגבי הפליליות שבנוכחות במקום- צ.ק.). בחלוף 24 שעות, הושלך רימון יד לעבר ביתו של המתלונן, אולם מסיבה זו או אחרת, נפל הרימון בחצר ביתם של השכנים.

האישום התשיעי ממשיך ומפרט ניסיונות אחרים של חייא לפגוע במתלונן, אולם אלה אינם מיוחסים למשיב. אחר כל אלה שילם המתלונן לחייא סך 450,000 ₪, שהינם כספי סחיטה, ומשכך נובעים מעבירת מקור כאמור בתוספת א' לחוק איסור הלבנת הון.

על אלה יוחסו למשיב בכתב האישום עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה באיומים בצוותא שהביאה לידי מעשה והיזק בחומר נפיץ תוך סיכון חיי אדם בצוותא, עבירות לפי הסעיפים 499(א)1, 428 סיפא ביחד עם סעיף 29 ו454 ביחד עם סעיף 29 לחוק. כן יוחסה למשיב עבירה של עשיית פעולה ברכוש שמקורו במישרין או בעקיפין בעבירה, כאמור בסעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000.

דיון המעצר התמקד בשאלת קשירת הקשר להשלכת הרימון ותו לא.

אין מחלוקת כי על פי איכונים ומחקרי תקשורת נכחו המשיב וש.ח. במועד ובמקום הנטענים בכתב האישום. עוד מוסכם כי בין המשיב לבין ש.ח. התקיימו שיחות טלפון קודם למפגש.

בפי ב"כ המשיב טענה כי נוכחות המשיב במקום, הגם שהייתה נדירה על פי האיכונים, נבעה מצורך תמים.

כאן המקום לתהות כלום יכול ב"כ המשיב ליתן הסבר בשעה שמרשו נמנע מלעשות כן. **במקרה זה, מתן גרסה מצד המשיב לא היה בה כדי להפליל איש שהרי נוכחותו במקום הייתה תמימה, לכאורה, לחלוטין.**

הראיות:

בהודעת ש.ח., מיום 10.03.14, הוא מספר: "במקביל ישנו אירוע של מנש לוי שלוה כסף מאיתן, שהתברר לי שהסכום שאותו הוא לווה היה כ-מיליון ו-200 אלף ₪. את ההיכרות בן מנש לבין איתן אני יצרתי לבקשתו של מנש ואחיו אלי לוי (המתלונן-צ.ק.) שהוא חבר שלי ועובד איתי במחסי תאורה. לבקשת מנש הוא ביקש להלוות מאיתן סכום של 300,000 ₪, ביקשתי והודעתי לאלי שאחיו מבקש מאיתן הלוואה של 300,000 ₪ ושזה הרבה כסף ושאם הוא מסכים ומוכן להיות אחראי לכסף הנ"ל, שלא נסתבך עם איתן, אלי נתן את אישורו...איתן אמר לינון שהוא לא משחרר את אלי, רק אותי אולי..." (ש' 153-172).

"לאחר זמן מסוים נפגשתי לאחר דרישה של איתן עם אבי המאבטח של איתן והראיתי לו את מקום הבית והרכב של אלי. ידעתי שהם מתכוונים לעשות משהו בבית, אבל לא ידעתי בדיוק מה...בזמן שהראיתי לאבי את הבית של אלי, הוא אבי צלצל לשני החברה שהיו אמורים לבצע את העבודה והם הגיעו..." (ש' 175-179). (הדגשות שלי-צ.ק.).

בהודעתו השנייה של ש.ח., מיום 12.03.14, הוא מספר: "איתן ביקש ממני להראות לאבי לווה איפה הבית של אלי וכעבור יום או יומיים זרקו לאלי רימון רסס לבית..." (ש' 343-344).

בהודעתו של י.ת. יום 10.03.14, שעה 13:45, הוא מספר: "יש בחור בשם מנשה, אח של אלי לוי. מנשה גר בחיפה ואלי לוי גר בנווה עוז. בנושא הזה הייתי מתקדם רק בשלב המתקדם, ורק הייתי ניזון משמועות מששי... (ש' 364-366).

"אלי פנה לששי והם הלכו לאיתן במשותף ואלי הציג את אחיו כאחד שזכה בלוטו ויש לו כספים ורכוש, ושילוה לו כספים. הם אישרו לאיתן לתת למנשה 300,000 ₪..." (ש' 382-384).

"כעבור כמה ימים התברר שהמשטרה לא הבינה שאלי קשור לזה ושמה אבטחה לשופטת הצמודה לבית של אלי. יום אחד, בהגיעי לאיתן, אמרתי לאיתן ולאבי שמי שזרק את הרימון לא זרק אותו לבית של אלי אלא לבית של השופטת, ואיתן ישר אמר לאבי: "איך פספסתם?" אז אבי אמר לו: "זה הבית שששי לי וזה הבית שהראיתי לאנשים". (ש' 399-404). (הדגשה שלי-צ.ק.).

מהודעתו של י.ת., מיום 13.03.14: "איתן רצה את הכתובת של הבית של אלי". (ש' 467-468).

לשאלה מי נכח בבית של איתן כשצחקו על כך שרימון נחת אצל שופטת השיב: "זה היה במרפסת של איתן. היינו אני, אבי ואיתן...אבי אמר: "אני אמרתי לו בדיוק כמו שששי הסביר לי, לא יודע איך הם הגיעו לשכנה". לפי מה שהבנתי, לא אבי בעצמו זרק את הרימון" (ש' 478-482). (הדגשה שלי-צ.ק.).

כאמור לעיל, להודעות אלה יש תימוכין באיכונים שנעשו.

ב"כ המשיב טוען כי קיים כרסום ניכר בעוצמת הראיות כפי שהוא עולה מהודעת גדי שאמה. זה מספר בהודעתו מיום **24.03.14** כי הוא מכיר את המשיב וכי אינו בקשר עמו מזה שנתיים וחצי. קרי, מאז סוף שנת 2011. אירוע השלכת הרימון היה, כזכור, בחודש מאי 2012. על המפגש האחרון הוא מספר כי פגש את המשיב ואת עד המדינה ש.ח. בכיכר שבדרכו לביתו. המשיב היה עם "האופנוע הלבן". עד המדינה ביקש ממנו שלא להפריע להם.

ב"כ המשיב תולה תקוות רבות בהודעה זו לפי שהיא ממקמת את המפגש, בציר הזמן, כחצי שנה קודם להשלכת הרימון. גדי שאמה נתן סימן בעיתוי המפגש- "**אני זוכר שהיה קיץ. אני הייתי עם קצר. זה היה לפני שנעצרתי...בסביבות נובמבר 2011**".

לא אוכל לקבל טענת ב"כ המשיב משום שהאפשרות שגדי שמא יפגוש במשיב וש.ח. פעמיים, באותו מקום, עם האופנוע הלבן, **באופן מקרי**, אינה עומדת במבחן ההיגיון. יש להזכיר כי סוף חודש מאי יכול שיהיו בו ימים חמים כבחודשי הקיץ, כפי שזכר גדי שאמה שהמפגש היה בקיץ.

ש.ח. מציין בהודעתו מיום 13.03.14 כי בשעת המפגש עם המשיב לשם הצבעה על ביתו של המתלונן, עבר במקום גדי שאמה ושוחח איתם. (ש' 191-192).

יתרה מזו: ש.ח. מתאר את מסלול נסיעת גדי שאמה (ש' 197-198) בדיוק נמרץ כפי שתיאר גדי שאמה בהודעתו (ש' 43). כמו כן, ישנה התאמה בין התיאור שנתן ש.ח. לתיאור שנתן גדי לעניין האזור ומיקום הנוכחים באירוע.

הדעת נותנת, אפוא, כי שאמה טעה בתאריך.

אם כן, קיימת תשתית ראייתית לכאורית גם לאישום התשעי.

לראיות לכאורה לכל האישומים יש להוסיף את שתיקת המשיב. בבש"פ 148/12 מ"י נ' **אטיאס** [טרם פורסם- 12.01.12] קבע כבוד הש' רובינשטיין כי לשותק יש מה להסתיר. הוא אינו יכול ליהנות משני העולמות ושתיקתו מחזקת את הראיות ומעצימה את המסוכנות. ראה לעניין זה גם בש"פ 4116/11 **קלטשי נ' מ"י** [טרם פורסם, 06.06.11].

חלופת מעצר:

באי-כח הצדדים טענו, איש איש לשיטתו.

ב"כ המאשימה ביקשה להורות על מעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים בעוד ב"כ המשיב ביקשו כי ישוחרר לחלופת מעצר ולחלופין להפנותו לבדיקת שירות המבחן.

חייא נעצר עד תום ההליכים ביום 18.05.14, בשים לב להסכמת הסנגור לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר.

לא בכדי הארכתי באשר לתפקידו של המשיב לצדו של חייא. המשיב נשא ונתן בשמו של חייא, גבה עבורו כספים, נכח כל העת לצדו וזאת לצד המיוחס לו באישומים המפורטים לעיל. ניכר מהראיות כי מעמדו של המשיב היה כה איתן, עד כי הייתה לו השפעה מרסנת על חייא והוא יכול היה, לדבריו, לערוב לחייהם ושלומו של עדי המדינה. אולם, למרות שהמשיב נוכח לדעת כי פעמים שחייא נוקט בדרכים אלימות על מנת להשיג את מבוקשו, הוא נותר לצידו ואף נטל חלק במקצת מן המעשים.

עדי המדינה מבועתים עד מוות שמא יאונה להם ולבני משפחותיהם רע. אלי לוי, המתלונן מאירוע השלכת הרימון, הגדיר עצמו כ"חי-מת" ואף שקל מעשה אובדני.

המשיב קשור בטבורו לחייא. הגם שזה האחרון עצור עד תום ההליכים, אין כל דרך בנמצא כדי להפיג את החשש שמא ימשיך המשיב במצוותו ובשליחותו של חייא, בעשייה הפלילית. דרכי ההתקשרות רבות ומגוונות ומחויבותו לחייא רבה. יש לזכור כי נותרו מספר מוקדי בעירה והמשיב יכול על נקלה לפעול או להפעיל אחרים, גם ממקום מעצר הבית, על מנת לפגוע בבעלי ריבו של חייא.

לכאורה, נמצא פן כפול באישיות המשיב. מחד, אדם נעים המנסה ליישב סכסוכים בדרכי פשרה. מנגד, אינו נרתע מליתן יד לאלומות קשה, במצוות מעסיקו.

מידה רבה של צדק נמצאה בדברי התובעת המלומדת אשר התעכבה על גרסת אשת המשיב. לשיטתה של הגברת לוי, עסק בעלה בהורדת הכלבים של חייא פעמיים ביום.

שתי אפשרויות בפניי ושתיהן עגומות: האחת, שאשת המשיב לא ידעה דבר וחצי דבר על פעילותו, או שהיא לא דייקה בדבריה.

בנסיבות הללו, אין מקום וטעם בקבלת תסקיר מעצר. המשיב, כאמור לעיל, שומר על שתיקה ומסור עד מאוד לחייא.

אלה מעצימים את מסוכנותו משום שאין בפיו הסבר כלשהו אשר יצביע על תוואי שיוכל להפיג את מסוכנותו.

אשר על כן, אני מורה על מעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים.

ניתנה היום, כ"ג תמוז תשע"ד, 21 יולי 2014, במעמד הצדדים.

